

CUPRINS

INTUIȚII DESPRE DRUM

9

TRECÂND ÎN REVISTĂ CĂLĂTORIA

25

SĂ NE ÎNVINGEM FRICA

40

SĂ NE AMINTIM

60

SĂ NE DESCHIDEM SPRE CUNOAȘTERE

72

POVESTEA TREZIRII NOASTRE SPIRITUALE

89

IADUL DIN NOI

112

SĂ IERTĂM

130

AMINTIRI DESPRE VIITOR

156

SĂ PĂSTRĂM ÎN MEMORIE VIZIUNEA

175

Capitolul I

INTUIȚII
DESPRE DRUM

Am pășit pe marginea proeminenței de granit și m-am uitat spre nord, la priveliștea ce mi se așternea la picioare. În față se întindea o vale largă a Munților Apalași, de o frumusețe izbitoare, lungă de vreo unsprezece kilometri și lată de vreo opt. De-a lungul văii se rostogolea un râu sinuos, ce traversa o pajiște întinsă și păduri dese, pline de culoare – păduri seculare, ai căror copaci aveau câteva zeci de metri înălțime.

Am aruncat o privire peste schița hărții pe care o aveam în mână. Desenul coincidea întru totul cu locul în care mă găseam: creasta abruptă pe care mă aflam, drumul care cobora în vale, descrierea peisajului, râul, colinele ce se întindeau pe partea opusă. Acesta trebuie să fie locul schițat de Charlene pe bilețelul găsit în biroul ei. De ce îl desenase oare? Și de ce o fi dispărut?

Trecuse mai bine de o lună de când Charlene nu mai luase legătura cu firma de cercetări la care lucra și, între timp, Frank Sims, un coleg de birou, alarmat de-a binelea, s-a gândit să mă sune *pe mine*.

„Mai are obiceiul să evadeze – îmi spusese el – dar niciodată nu a dispărut atât de mult timp, mai ales dacă avea programate întâlniri cu clienții. Ceva nu e în ordine aici.”

„Cum de m-ai sunat tocmai pe mine?” l-am întrebat.

Mi-a spus că găsisse în biroul Charlenei o scrisoare de-a mea, în care îi povesteam despre peripețiile din Peru*. Acolo, pe un bilețel, notasem în grabă numărul meu de telefon.

„I-am sunat pe toți cei care o cunosc”, a adăugat el. „Se pare însă că nimeni nu știe nimic despre ea. Judecând după scrisoare, presupun că ești un prieten de-al Charlenei. Speram ca măcar tu să fi auzit ceva de ea.”

„Îmi pare rău”, i-am zis. „Nu am mai vorbit cu ea de patru luni.”

Spunând acestea, nu mi-a venit să cred că trecuse atâta timp. Când primise acea scrisoare de la mine mi-a telefonat, lăsându-mi un lung mesaj pe robot, prin care îmi făcea cunoscută emoția ei legată de Viziuni și în

* Este vorba despre întâmplările din *Profețiile de la Celestine*, de același autor (n.ed.)

care comenta despre viteza cu care acestea se răspândeau. Mi-am amintit că am ascultat de mai multe ori mesajul ei, dar am tot amânat să-i răspund, spunându-mi că o voi suna mai încolo, a doua sau a treia zi, când mă voi simți pregătit să vorbesc despre acel subiect. Știam că o convorbire cu ea mă va pune în situația de a-mi aminti și de a explica detalii legate de Manuscris și mi-am spus atunci că am nevoie de mai mult timp pentru a mă gândi și pentru a digera tot ce se întâmplase.

Adevărul era că mă preocupau acele părți ale profețiilor al căror efect mă ocolea. Păstrasem cu siguranță abilitatea de a mă conecta la energia spirituală – ceea ce era reconfortant pentru mine, având în vedere că relația cu Marjorie eșuase – și acum petreceam perioade mari de timp în singurătate. Eram mai conștient ca niciodată de existența gândurilor și a visurilor intuitive, de strălucirea unui peisaj sau a obiectelor dintr-o cameră. Însă mă îngrijora faptul că acele coincidențe despre care vorbea Manuscrisul deveniseră sporadice în viața mea.

De exemplu, mă puteam umple de energie găsind întrebările importante ale vieții mele și de regulă aveam o intuiție clară asupra a ceea ce trebuia să fac pentru a afla răspunsurile la aceste întrebări, dar, după ce acționez în consecință, de prea multe ori efectele erau nesemnificative. Nu mi se transmitea nici un mesaj, nu se întâmpla nici o coincidență.

Acest lucru era valabil în special atunci când intuiția era legată de o persoană pe care o știam întrucâtva – poate o veche cunoștință sau cineva cu care lucrasem. Câteodată găseam puncte comune de interes cu acea persoană, dar de cele mai multe ori inițiativa mea – în ciuda eforturilor de a transmite energie – nu erau dintre cele mai inspirate, sau, mai rău, începeau cu entuziasm, pentru a pieri în cele din urmă într-o furtună de enervări și simțăminte neașteptate.

Aceste eșecuri nu m-au făcut mai irascibil, dar mi-am dat seama că ceva îmi scăpa atunci când încercam să trăiesc o perioadă mai lungă de timp conform Viziunilor. În Peru acționasem deseori spontan, în funcție de moment, cu un fel de încredere născută din disperare. Când m-am întors acasă însă, întâlnind din nou mediul meu obișnuit, înconjurat fiind adesea de oameni de un scepticism fățiș, parcă mi-am pierdut speranțele subtile și încrederea neclintită, ca și cum intuițiile mele dispăruseră undeva, în necunoscut. Uitasem parcă ceva foarte important din acele învățături, sau poate că nu descoperisem încă...

„Nu știu ce să mai fac”, a stăruit colegul Charlenei. „Cred că are o soră în New York. Ai idee cum aş putea să iau legătura cu ea, sau cunoşti pe cineva care-mi poate spune unde o găsec?”

„Regret – i-am spus – dar nu știu. Charlene și cu mine de-abia acum readucem la viață o veche prietenie. Nu îmi amintesc despre vreo rudă de-a ei și nu-i cunosc prietenii.”

„Atunci, dacă nu ai o idee mai bună, cred că o să anunț la poliție.”

„Nu am. Consider că este cea mai înțeleaptă soluție. Există cumva și alte fire?”

„Doar un desen, care ar putea reprezenta descrierea unui anume loc, dar e greu de spus.”

Mai târziu mi-a transmis prin fax biletul pe care îl găsisese în biroul Charlenei și o schiță cu niște linii, numere și însemnări. Stând apoi la birou și comparând desenul cu drumurile numerotate pe care le-am găsit într-un atlas al Americii de Nord, am dat peste ceea ce bănuisem: era chiar locul unde mă aflam acum. După aceea mi-a apărut în minte o imagine intensă cu Charlene, aceeași pe care o percepușem și în Peru, atunci când ni s-a povestit despre existența unei A Zecea Viziuni. Era oare dispariția Charlenei legată în vreun fel de Manuscris?

O boare de vânt mi-a atins fața și am privit din nou la peisajul de jos. Undeva, departe, în stânga, spre partea de vest a văii, se putea distinge un rând de terase. *Acolo* trebuie că se găsește orașul marcat de Charlene pe hartă. Am băgat hârtia în buzunarul vestei și m-am întors la șoseaua care urca spre Pathfinder.

Orașul era mic – două mii de locuitori, dacă e să dăm crezare tăbliței indicatoare montată înaintea unicului semafor de acolo. Majoritatea magazinelor erau alinate de-a lungul unei singure străzi, paralelă cu râul. Am condus până când am găsit un motel lângă intrarea în Parcul Național, apoi am tras mașina vizavi de un restaurant, unde am văzut că intră mulți oameni. Printre ei era și un bărbat înalt, cu tenul închis la culoare, cu un păr negru, vâlvoi, care avea în mână un rucsac mare. S-a uitat rapid la mine și privirile ni s-au întâlnit pentru o clipă.

M-am dat jos din mașină, am încuiat și, având o presimțire, am decis să intru mai întâi în restaurant, apoi să verific dacă mai au camere libere la motel. Înăuntru, în afară de câțiva turiști și localnici care intraseră înaintea mea, nu mai era nimeni. Cei mai mulți dintre ei nu mi-au luat în seamă privirea insistentă, dar, continuând să cercetez încăperea, ochii

mi s-au întâlnit din nou cu cei ai bărbatului înalt de mai înainte, care se îndrepta acum spre partea din spate a încăperii. Mi-a zâmbit ușor, s-a uitat la mine încă o clipă, apoi a ieșit pe ușa din dos.

L-am urmat. Stătea la vreo șapte metri mai încolo și se uita la rucsacul pe care îl avea în mână. Era îmbrăcat în jeansi, purta cămașă și cizme de cowboy și avea vreo cincizeci de ani. În spatele lui, soarele de după-amiază târzie trimitea umbre lungi peste copaci și ierburi, iar la patruzeci și cinci de metri mai încolo curgea râul, care își începea aici călătoria lui de-a lungul văii.

Omul a zâmbit fără prea multă convingere și a ridicat privirea către mine.

– Încă un turist? a întrebat.

– Sunt în căutarea unei prietene și presimt că mă poți ajuta.

A clătinat din cap, studiindu-mă cu atenție. S-a apropiat și mi-a spus că îl cheamă David Lone Eagle, apoi mi-a explicat – de parcă ar fi trebuit să știu și eu – că este urmaș direct al indienilor ce trăiau la început în această vale. Am observat acum o cicatrice subțire pe fața lui, care pornea de la marginea sprâncenei stângi și ajungea la bărbie, ocolind ochiul.

– Vrei o cafea? a întrebat. Fac o cafea bună la Perrier, la restaurantul de acolo. În schimb, la cafenea este îngrozitoare.

A înclinat capul, arătând spre râu, unde se vedea un cort ce fusese instalat în mijlocul a trei plopi uriași. Zeci de oameni se îndreptau spre acel loc, unii dintre ei mergând pe drumul ce trecea peste pod și intra apoi în Parcul Național. Totul părea să se desfășoare în deplină siguranță.

– Sigur că da, am răspuns. Mi-ar face plăcere.

Ajunși la locul de campare, a aprins focul la o butelie de voiaj, a turnat apă într-un ibric și l-a pus pe foc.

– Cum o cheamă pe prietena ta? m-a întrebat în cele din urmă.

– Charlene Billings.

S-a oprit, s-a uitat la mine și, în timp ce ne priveam lung, am văzut cu ochii minții o imagine clară a lui, din alte vremuri. Îmi apărea tânăr, îmbrăcat în piele de căprioară, stând lângă un foc mare. Fața îi era pictată cu însemnele războiului. Indigenii făcuseră un cerc în jurul lui, dar se mai aflau acolo și doi albi: o femeie și un bărbat foarte corpulent. Discuția era încinsă. Câțiva din grup pledau pentru război. Alții doreau o împăcare. I-a întrerupt, bătându-și joc de cei care vroiau pace. „Cum puteau să fie atât de naivi – le spunea el – după ce fuseseră trădați de atâtea ori?”

Femeia albă înțelegea ce se vorbea și cerea să fie ascultată și ea. Insista să spună că războiul putea fi evitat și valesa protejată cum se cuvine, dacă terapia spirituală era suficient de puternică. El i-a respins toate argumentele și după ce s-a certat cu ceilalți a încălecat și a plecat. Cei mai mulți dintre cei prezenți acolo l-au urmat.

– Intuiția ta este corectă, m-a adus el rapid la realitate.

A întins pe jos o pătură țesută în casă, invitându-mă să iau loc.

– O cunosc.

M-a privit apoi întrebător.

– Sunt îngrijorat. Nimeni nu mai știe nimic despre ea și nu vreau decât să mă asigur că este bine și să stau de vorbă cu ea.

– Despre cea de A Zecea Viziune? m-a întrebat, zâmbind.

– De unde știi?

– Am ghicit. Mulți dintre cei care vin aici, în vale, nu o fac doar pentru a vedea frumusețile rezervației, ci mai ales pentru a discuta despre Viziuni. Se bănuiește că A Zecea Viziune se află pe undeva, pe aici. Unii pretind chiar că știu și ce conține.

S-a întors și a pus cafeaua în apa care fierbea. Ceva din tonul vocii lui mă făcea să cred că mă testează, încercând să verifice dacă sunt cine am pretins că sunt.

– Unde este Charlene? am întrebat.

A arătat cu degetul înspre est.

– În pădure. De fapt, nu am cunoscut-o personal pe prietena ta, dar într-o seară, la restaurant, am auzit când a fost prezentată cuiva, apoi am văzut-o de mai multe ori. Cu câteva zile în urmă am zărit-o din nou. Era singură. Se ducea în vale și, judecând după bagajele pe care le avea, așa putea spune că și acum se mai află acolo.

Am privit înspre vale. Din acest loc părea imensă, întinzându-se în toate direcțiile.

– Unde crezi că s-ar fi putut duce? am întrebat.

M-a ținut o clipă cu privirea.

– Probabil că spre Canionul Sipsey. Acolo a fost găsită una dintre porți.

Mi-a studiat reacția.

– Una dintre porți?

A zâmbit misterios.

– Întocmai. O poartă spre o altă dimensiune.

M-am aplecat către el, amintindu-mi de experiența de la ruinele Celestine.

– Cine mai știe despre asta?

– Foarte puțini oameni. Până acum nu au fost decât zvonuri, informații disparate, intuiții. Nimeni nu a văzut nimic scris. Mulți dintre cei care vin să caute cea de A Zecea Viziune simt că au fost conduși intenționat aici, pentru a se întâlni, și încearcă în mod sincer să experimenteze Viziunea A Noua, chiar dacă se plâng că un timp au fost ghidați de coincidențe, apoi acestea *au încetat* să se mai producă.

A chicotit ușor:

– Cu toate astea, iată că ne aflăm cu toții aici, nu-i așa? Cea de A Zecea Viziune se referă la înțelegerea acestei treziri – perceperea coincidențelor misterioase, dezvoltarea conștiinței spirituale pe Pământ, disparițiile provocate de A Noua Viziune – totul fiind văzut din perspectiva unei alte dimensiuni, astfel încât să putem înțelege de ce au loc aceste transformări și de ce participarea noastră la ele trebuie să fie deplină.

– De unde știi toate astea? am întrebat.

S-a uitat la mine cu ochi pătrunzători, înfuriindu-se brusc:

– Știu, pur și simplu!

A rămas grav încă o clipă, apoi expresia feței i s-a îmblânzit din nou. S-a întins și a turnat cafeaua în două cești, apoi mi-a dat una din ele.

– Strămoșii mei au trăit aici de mii de ani, a continuat el. Credeau că această pădure este un loc sacru, care face legătura între o altă lume, superioară, și cea pământescă. Oamenii noștri trebuie să postească înainte de a intra în vale pentru a căuta leacurile ce le-au fost dăruite, dar și calea pe care o au de urmat în această viață. Bunicul mi-a povestit despre un șaman* care a venit aici dintr-un trib îndepărtat și i-a învățat pe ai noștri să caute ceea ce el numea „o stare purificatoare”. Șamanul le-a arătat cum să urmeze animalele – având asupra lor doar un cuțit – până când acestea îi conduceau la „poarta sacră spre lumea superioară”. Dacă se dovediseră vrednici, dacă se eliberaseră de simțămintele josnice, atunci poate li s-ar fi permis să pășească pe această poartă, să-și întâlnească strămoșii. Acolo ar fi văzut nu numai propriul trecut, ci și pe cel al întregii omeniri. Desigur că toate acestea au dispărut odată cu venirea omului alb. Bunicul nu-și mai amintește cum se poate ajunge la porți, iar eu nici atât. Nu putem face altceva decât să ne folosim imaginația, așa cum fac toți ceilalți.

* șaman – slujitor al șamanismului (o religie primitivă, care are la bază credința că slujitorii cultului pot influența spiritele bune sau pe cele rele printr-un ritual special, manifestat prin extaz religios, prin dansuri și prin formule magice, practicat de unele populații din nordul și centrul Asiei, de diverse triburi de eschimoși și de indienii din America de Nord, din America de Sud, din Indonezia și din Africa); vrăjitor (*n. ed.*)

– Ai venit aici pentru a căuta A Zecea Viziune, nu-i așa? am întrebat.
 – Desigur... desigur. Dat tot ce fac nu este decât o penitență pentru obținerea iertării.

Vocea i-a devenit din nou ascuțită și părea că vorbește mai mult pentru sine.

– De fiecare dată când încerc să merg mai departe, ceva din mine nu poate da uitării resentimentele și furia pentru ceea ce s-a întâmplat cu poporul meu. Și lucrurile continuă să se înrăutățească. Cum de ne-au fost furate pământurile, cum a putut fi distrus un mod de viață? Cum de s-a îngăduit așa ceva?

– Aș fi vrut ca nimic din toate astea să nu se fi întâmplat, am spus.

A privit în pământ și a râs satisfăcut.

– Te cred. Totuși, nu mă pot abține să nu fiu furios atunci când mă gândesc că această vale a fost greșit folosită. Vezi cicatricea asta? a întrebat arătând spre fața lui. Nu am putut evita o bătaie atunci când s-a întâmplat ceea ce ți-am povestit. Cowboyii texani băuseră foarte mult. Aș fi putut să fug, dar mânia fierbea înăuntrul meu.

– Cea mai mare parte a văii este protejată acum prin includerea ei în Parcul Național, nu-i așa? am întrebat.

– Doar jumătate din ea, cea din partea de nord a râului. Politicienii caută însă în permanență să o vândă sau să aducă „civilizația” aici.

– Și cealaltă jumătate a cui este?

– Mult timp a aparținut unor persoane, dar acum vrea s-o cumpere o corporație străină. Nu știm cine este în spatele ei, însă unora dintre proprietari le-au fost oferite sume imense ca să vândă.

A privit în zare un moment, apoi a spus:

– Ceea ce mă frământă pe mine este că aș fi vrut ca ultimele trei secole să se fi petrecut altfel. Mă simt ofensat de faptul că europenii au venit și s-au așezat pe acest continent, fără să aibă nici o considerație pentru oamenii care se aflau deja aici. A fost o crimă. Aș fi vrut ca totul să se fi întâmplat altfel, de parcă aș mai putea să schimb cumva trecutul... Modul nostru de viață era important. Învățasem să ne *amintim*. Acesta ar fi fost mesajul extraordinar pe care europenii l-ar fi putut primi de la poporul meu, dacă ar fi stat măcar să asculte.

În timp ce vorbea, în mintea mea a apărut o altă imagine: doi oameni – un indigen și femeia albă de mai înainte – stăteau de vorbă pe malul unui pârâu. În spatele lor era o pădure deasă. După un timp, alți indigeni s-au adunat în jurul lor pentru a asculta ce vorbeau.

„Putem să îndreptăm lucrurile”, a spus femeia.

„Nu știm încă suficient despre asta”, a răspuns indigenul și pe fața lui se putea citi un mare respect pentru femeie. „Cele mai multe căpetenii au plecat deja.”

„De ce nu? Gândește-te la ce am discutat. Chiar tu spuneai că dacă există credință, totul se poate îndrepta.”

„Da”, a răspuns el. „Dar credința este o certitudine care vine din cunoașterea lucrurilor. Strămoșii aveau această cunoaștere, însă puțini dintre noi au ajuns la ea.”

„Poate că a venit momentul să ajungem și noi la această cunoaștere”, a insistat femeia. „Trebuie să încercăm!”

Scena din mintea mea a fost întreruptă de vederea câtorva paznici ai rezervației, care s-au apropiat de un bărbat în vârstă, ce se afla pe pod. Acesta avea părul grizonat, tuns îngrijit și era îmbrăcat cu niște pantaloni marinărești și o cămașă scrobită. Când s-a mișcat, mi s-a părut că schiopătează.

– Îl vezi pe omul de acolo, cel cu paznicii? a întrebat David.

– De vreo două săptămâni îl tot văd prin zonă. Cred că numele mic este Feyman, dar nu știu cum îl mai cheamă.

David s-a aplecat spre mine și pentru prima dată mi s-a părut că îmi acordă încredere totală.

– Ascultă-mă pe mine, aici se petrec lucruri foarte ciudate. Am impresia că de câteva săptămâni paznicii țin socoteala turiștilor care intră în rezervație. N-au mai făcut așa ceva până acum. Cineva mi-a spus ieri că au închis partea de est a parcului. Sunt acolo unele zone care se află la cincisprezece kilometri depărtare de șoseaua principală și totuși există persoane care se aventurează până la ele, iar unii dintre noi am început să auzim zgomote ciudate venind din direcția aceea.

– Ce fel de zgomote?

– Zgomote stridente, pe care cei mai mulți nu le pot percepe. S-a ridicat brusc în picioare, strângându-și la repezeală cortul.

– Ce faci? l-am întrebat.

– Nu mai pot sta aici, mi-a răspuns. Trebuie să ajung în vale!

S-a oprit după o clipă și s-a uitat din nou la mine.

– Ascultă – mi-a zis – trebuie să-ți spun ceva. Am văzut-o de câteva ori pe prietena ta împreună cu Feyman.

– Ce făceau?

– Stăteau de vorbă, dar sunt sigur că ceva nu e în ordine.

A continuat să-și strângă lucrurile.

L-am privit o clipă în tăcere. Nu știam ce să cred despre ceea ce-mi spusese, dar simțeam că avea dreptate când afirma că Charlene trebuie să fie undeva, în vale.

– Așteaptă să-mi iau și eu echipamentul, am spus. Vreau să merg cu tine.

– Nu, a zis el repede. E necesar ca fiecare să-și aibă propria experiență în această vale. Deocamdată nu te pot ajuta. Este intuiția mea și eu sunt cel care trebuie s-o urmeze.

Părea că suferă în timp ce spunea asta.

– Dar ai putea să-mi indici locul exact unde se află canionul?

– Urmează cursul apei vreo trei kilometri. Vei ajunge la un pârâiaș care se varsă în râu, venind dinspre nord. Mergi apoi pe firul lui încă vreu kilometru și jumătate și vei fi chiar la gura Canionului Sipsej.

Am dat din cap în semn că am înțeles și am vrut să plec, dar m-a prins de braț.

– Ascultă – mi-a spus din nou – poți să-ți găsești prietena dacă îți mărești nivelul energetic. Sunt în vale anumite locuri care te vor ajuta să faci asta.

– Porțile spre o altă dimensiune? am întrebat.

– Da. Acolo poți descoperi A Zecea Viziune, însă pentru a găsi aceste locuri, trebuie să înțelegi esența intuițiilor tale și să știi să *menții* imaginile mentale. Privește cu atenție animalele și vei începe să-ți „amintești” ce cauți tu în această vale, de ce ne aflăm cu toții aici... Ai însă grijă să nu fii văzut atunci când intri în pădure.

A căzut pe gânduri o clipă.

– O să-l găsești acolo pe un prieten de-al meu. Îl cheamă Curtis Webber. Dacă-l vezi, spune-i că m-ai întâlnit și că am să dau eu de el.

A zâmbit ușor și a continuat să-și strângă cortul.

Aș fi dorit să-l întreb ce a vrut să spună când a pomenit de „esența intuițiilor” și de animale, dar a evitat să mă mai privească și s-a concentrat asupra lucrului.

– Mulțumesc, am spus.

A dat ușor din mână.

Am închis fără zgomot ușa de la camera motelului și am ieșit ușurat afară, în noaptea cu lună. Aerul rece și tensiunea momentului m-au făcut să mă înfior. M-am întrebat de ce fac toate astea? Nu exista nici o dovadă că Charlene se mai afla în vale sau că bănuielile lui David ar fi corecte.

Totuși, în adâncul sufletului știam că ceva nu era în regulă. Timp de câteva ore am cugetat dacă este bine să-l sun pe șeriful de acolo. Ce i-aș fi putut spune însă? Că prietena mea dispăruse de acasă și că a fost văzută intrând în pădure de bunăvoie, că se afla probabil în pericol? Toate acestea nu aveau la bază decât un bilețel găsit la sute de kilometri de aici. Ar fi fost nevoie de foarte mulți oameni pentru a o căuta în această sălbăticie și știam că nimeni nu ar fi făcut asta fără a avea niște date sigure.

M-am oprit și m-am uitat la luna care se înălța deasupra copacilor. Mi-am propus să traversez râul prin partea de est a secției de poliție și apoi să urmez șoseaua principală până când voi intra în vale. Contasem pe faptul că luna îmi va lumina drumul, dar nu aș fi vrut totuși să o facă atât de bine: se putea vedea la o sută de metri în față.

Am trecut pe lângă restaurant și m-am îndreptat spre locul de campare al lui David, care era neocupat. Omul împrăștiase chiar frunze și cetină, pentru a îndepărta orice semn al prezenței sale acolo. Ca să ajung unde plănuisem, trebuia să parcurg o porțiune de vreo patruzeci de metri, ce se afla în raza vizuală a polițiștilor, însă numai aici mi-am dat seama de asta. Prin fereastra clădirii am văzut doi ofițeri stând de vorbă. Unul dintre ei s-a sculat în picioare și a ridicat receptorul unui telefon.

M-am ghemuit, așezându-mi rucsacul pe umeri și m-am îndreptat spre zona nisipoasă de pe malul râului, apoi am intrat în apă, „înnotând” printre pietre de râu și bușteni putrezi. Un cor de broaște și de greieri s-a dezlănțuit în jurul meu. Am aruncat iute o privire spre polițiști: continuau să stea de vorbă, nebăgând de seamă că cineva se furișea pe lângă ei. La un moment dat apa mi-a ajuns în partea de sus a coapsei, dar în câteva secunde am parcurs cei douăzeci și cinci de metri care mă despărțeau de un loc de pe mal unde creșteau pini.

Am înaintat cu atenție, până când am găsit traseul turistic ce ducea în vale. Spre est, acesta se pierdea în întuneric și aveam rețineri să o pornesc într-acolo. De unde venea zgomotul acela misterios, de care David se temea atât de tare? Peste ce aș fi putut da în întuneric?

Am înlăturat teama, știind că trebuie să merg mai departe, dar făcând un compromis cu mine însumi, m-am abătut de la traseu cu doar vreo opt sute de metri, intrând în pădurea deasă, unde urma să-mi instalez cortul și să-mi petrec restul nopții și fiind bucuros că puteam să mă descalț de cizmele ude și să le pun la uscat. Era mai înțelept să pornesc la drum ziua.

M-am trezit în zori, gândindu-mă la misterioasa remarcă a lui David, referitoare la *menținerea* intuițiilor și, întins încă în sacul de dormit, am

trecut în revistă ceea ce înțelesesem eu din A Șaptea Viziune, în special partea care se referea la conștientizarea faptului că în viața noastră coincidențele se petrec după un anumit program. Conform celei de A Șaptea Viziuni, odată ce am ajuns să ne vedem limpede teatrul de control*, vom putea identifica anumite întrebări legate de viața noastră, mai precis de carieră, de relațiile cu ceilalți, de locul unde ar trebui să trăim, de felul cum ne vom urma calea. Apoi, rămânând în această stare de conștiență, presimțirile, intuițiile, flerul, ne vor sugera unde să mergem, ce să facem, cu cine să stăm de vorbă, pentru a găsi răspunsurile la acele întrebări.

După aceasta, ar trebui să se petreacă o coincidență, care ne va dezvălui motivul ce ne-a determinat să urmăm acel drum și ne va da noi informații legate de întrebarea noastră, conducându-ne astfel mai departe pe drumul vieții. Cum am putea *menține* ajutorul intuițiilor?

Ieșind din sacul de dormit, am scos capul din cort, verificând din ochi împrejurimile. Neobservând nimic neobișnuit, am înfruntat aerul răcoros de afară, m-am dus la râu și m-am spălat pe față cu apă rece. Apoi am împachetat și m-am îndreptat din nou spre răsărit, ciugulind dintr-un sandwich și având grijă să rămân ascuns printre copacii înalți de pe malul râului. După vreo cinci kilometri, m-a năpădit un val de teamă și de neliniște, apoi m-am simțit obosit, așa că m-am așezat sub un copac, încercând să mă concentrez asupra mediului și să câștig energie. Cerul era senin și razele soarelui dansau printre copaci și în jurul meu, pe pământ. La vreo trei metri mai încolo am observat o plantă micuță, cu boboci galbeni și m-am concentrat asupra frumuseții ei. În lumina soarelui părea mai strălucitoare, iar frunzele îi erau de un verde intens. I-am simțit deodată parfumul, dimpreună cu mirosul frunzelor ude și al pământului reavăn.

În același timp, din copacii dinspre nord s-a auzit chemarea unei ciori. M-a uimit bogăția acelor sunete și, spre surprinderea mea, nu am putut să le localizez cu exactitate. Concentrat asupra lor, am devenit conștient de zecile de sunete care alcătuiau corul acelei dimineți: cântecul păsărelelor, bâzâitul unui bondar care zbură printre margaretele de pe malul apei, clipocitul râului peste pietre și ramuri rupte, dar și altceva, un zgomot de-abia perceptibil, care făcea notă discordantă. M-am ridicat și m-am uitat în jur. De unde venea acest zgomot, ce era cu el?

Am luat rucsacul de jos și mi-am continuat drumul spre est. Din cauza zgomotului făcut de propriii pași, trebuia să mă opresc din când în când

* teatrul de control – scenariul pe care ni-l compunem în minte și pe care apoi îl punem în practică, pentru a controla oamenii și situațiile, în scopul de a câștiga energie; a se vedea capitolul „Lumină asupra trecutului” din *Profetiiile de la Celestine* (n. trad.)

pentru a putea auzi acel bâzâit, care era încă prezent. În față, pădurea se sfârșea și am început să merg pe o pajiște întinsă, lungă de vreo opt sute de metri, plină cu salvie deasă, înaltă de vreo șaptezeci de centimetri și colorată cu flori de câmp. Vântul unduia vârfulurile salviei. Ajunsesem aproape de capătul pajiștei, când am observat, în spatele unui copac căzut la pământ, un rug de mure. Frumusețea lui mi s-a părut izbitoare și am pornit într-acolo pentru a-l privi mai de aproape, gândindu-mă că trebuie să fie plin de mure.

Făcând acest lucru, am avut o senzație acută de «déja vu». Împrejurimile mi s-au părut dintr-o dată foarte cunoscute, ca și când mai mâncasem cândva mure aici. Cum era posibil? M-am așezat pe un buștean. În minte mi-a apărut imaginea clară a unui lac și, pe fundal, mai multe căderi de apă, ceea ce, de asemenea, mi se părea cunoscut. M-am simțit din nou neliniștit. Deodată, un animal a fugit zgomotos de lângă rugul de mure, făcându-mă să tresar, și s-a îndepărtat vreo șapte metri spre nord, după care s-a oprit brusc. Fusese ascuns între salvii și habar n-am ce era, dar îi puteam vedea urmele în iarbă. După câteva minute a țâșnit înapoi câțiva metri, rămânând din nou nemișcat preț de mai multe secunde, apoi s-a repezit iarăși vreo trei metri spre nord, pentru a se opri din nou. M-am gândit că ar putea fi un iepure, deși făcea niște mișcări foarte ciudate.

Timp de cinci sau șase minute am privit spre locul unde animalul făcuse ultima mișcare, apoi m-am îndreptat într-acolo. Când m-am apropiat la vreo trei metri, a țâșnit din nou spre nord. Înainte să dispară, am reușit să zăresc codița albă și picioarele dinapoi ale unui iepure foarte mare.

Am zâmbit și mi-am continuat drumul spre est, urmând cărarea și ajungând în sfârșit la marginea pajiștii, de unde am intrat din nou într-o pădure deasă. Acolo am găsit un pârâiaș, de vreun metru lățime, care se vărsa în râul din stânga. Am știut că acesta este locul despre care mi spusese David. Acum ar fi trebuit s-o iau spre nord. Din păcate, în direcția aceea nu era nici o potecă și, mai rău, de-a lungul pârâului creșteau arbori tineri, deși, precum și tufișuri de măceși, pline de ghimpi. Nu puteam să trec pe acolo. Trebuia să mă întorc la pajiște și să găsesc o cale de aocoli acel loc.

Am făcut drum întors prin iarbă, mergând pe liziera pădurii și căutând o breșă în acel puiet stufos. Spre surprinderea mea, mi-am dat seama că o luasem pe urmele iepurelui, apoi am văzut din nou pârâiașul. Aici puietul și tufișurile se mai răreau, permițându-mi să ajung într-un loc mai aerisit, cu copaci bătrâni, de unde am putut urma apoi pârâul spre nord.

După vreun kilometru și jumătate, pe ambele părți ale pâraului au început să se înalțe coline și, mergând mai departe, dealurile se transformau în pereți abrupti, ce formau intrarea într-un canion.

Când am ajuns acolo, m-am așezat la umbra unui hicolor* mare și am privit ceea ce se desfășura în fața ochilor mei: pe o distanță de o sută de metri, pe ambele părți ale pâraului, dealurile aveau proeminențe abrupte de calcar, înalte de vreo cincisprezece metri, apoi se arcuiau în afară, formând un canion uriaș, lat cam de trei kilometri și lung de cel puțin șase și jumătate. Prima jumătate de kilometru era ușor împădurită și acoperită cu multă salvie. Mi-am amintit de bâzâitul acela bizar de mai înainte și am ascultat cu mare atenție timp de aproape zece minute, dar nu se mai auzea nimic.

În cele din urmă am scos din bagaje butelia de voiaj, am aprins focul, am pus într-un vas apă din bidon, am golit în el conținutul unui plic de supă și am pus vasul pe foc. Am privit câteva clipe cum râul șerpuia în sus, apoi se pierdea. Am văzut din nou cu ochii minții lacul și căderile de apă, numai că de această dată parcă eram și eu acolo, părand că vreau să întâmpin pe cineva. Am revenit la realitate. Ce se întâmpla oare? Parcă aceste imagini erau tot mai reale. Îl văzusem întâi pe David într-un alt timp și acum cascadele acelea...

Atenția mi-a fost atrasă de ceea ce se întâmpla în canion. Am aruncat o privire înspre pârau, apoi dincolo de el, spre un copac singuratic și golaș, ce se afla la vreo două sute de metri depărtare. Acum era acoperit doar de ciori. Câteva dintre ele au zburat și s-au așezat pe pământ. Cred că erau aceleași ciori pe care le auzisem mai devreme. Dintr-o dată, și-au luat toate zborul și au început să se rotească agitate deasupra copacului. În acel moment le-am putut auzi din nou croncăniturile și, la fel ca mai înainte, mi s-a părut că acele sunete vin de undeva, mult mai de aproape.

Apa care clocotea și șuieratul aburului mi-au îndreptat din nou atenția spre butelia mea de voiaj. Apa căzuse în lături și stinsese focul. În timp ce închideam gazul, cu cealaltă mână am apucat vasul cu un ștergar. După ce lichidul s-a potolit, am pus din nou vasul pe foc, apoi m-am uitat iarăși la copacul din depărtare. Ciorile dispăuseră.

Am mâncat la repezeală, am spălat vasele, am împachetat, apoi am intrat în canion. Am băgat de seamă că aici culorile erau mult mai intense.

* hicolor – arbore din America de Nord, asemănător cu nucul, din al cărui lemn greu, foarte tare și flexibil, se fac diverse obiecte, mai ales schiuri (*n. ed.*)

Salvia părea de un auriu uimitor și era presărată cu sute de flori de câmp – albe și galbene și portocalii. Dinspre stâncile din partea de est, vântul aducea miresme de cedru și de pin.

Deși am continuat să urmez pârau, mergând spre nord, am ținut sub observație copacul înalt din stânga mea. Când acesta s-a aflat exact în partea de vest, am văzut că pârau se lăța brusc. Mi-am croit drum printre sălcii și mi-am dat seama că ajunseseam la un lac ce alimenta nu numai pârau de-a lungul căruia mersesem până acum, ci și un altul, care mai încolo cotea spre sud-est. La început am crezut că acesta era lacul care-mi apăruse în minte, numai că aici nu existau cascade.

Mai încolo mă aștepta încă o surpriză: spre partea de nord a lacului, pârau meu dispărea complet. Atunci, de unde venea apa? Mi-a trecut prin minte gândul că atât lacul, cât și pârau pe care-l urmasem proveneau dintr-un imens izvor subteran, care ieșea la suprafață în acest loc.

La vreo cincisprezece metri în stânga am observat o ridicătură lină, pe care creșteau trei sicomori*, având trunchiurile de vreo șaptezeci de centimetri în diametru fiecare. Era un loc perfect pentru popas și pentru a cugeta câteva minute. Am mers într-acolo și mi-am făcut culcuș între ei, apoi m-am rezemat de unul dintre cei trei copaci. În fața mea, la vreo doi metri și jumătate se aflau ceilalți doi arbori, în stânga se vedea copacul cu ciori, iar în dreapta pârau de care am amintit. Întrebarea cheie era următoarea: încotro ar fi trebuit să mă îndrept? Puteam să stau aici zile întregi, fără a avea vreun semn despre Charlene. Pe de altă parte, ce însemnau acele imagini care-mi apăreau în minte?

Am închis ochii, încercând să refac imaginea lacului și a cascadei, dar oricât mă străduiam, nu îmi mai puteam aminti exact toate detaliile. În cele din urmă m-am lăsat păgubaș și m-am uitat pierdut la iarbă și la florile de câmp, apoi la cei doi sicomori din fața mea. Trunchiurile lor aveau scoarța de un cenușiu închis, amestecat cu alb și străbătut de dungi cafenii și de culoarea chihlimbarului. În timp ce mă concentram asupra acestei frumuseți, culorile păreau că se intensifică și că devin mai irizate. Am tras adânc aer în piept și am privit din nou pajiștea și florile. Copacul cu ciori părea de o strălucire aparte.

M-am ridicat, mi-am luat bagajul și m-am îndreptat către el. În acel moment, într-o străfulgerare, am avut din nou în minte imaginea lacului și a cascadei. De astă dată am încercat să văd toate detaliile: lacul era mare, de aproape o jumătate de hectar, și apa care îl alimenta venea de undeva

* sicomor – arbore exotic gigant, cu lemn tare și cu fructe comestibile, asemănătoare cu smochinele (*n.ed.*)

din spate, căzând în mai multe trepte. Căderea cea mai mică era de vreo cinci metri. Ultima însă era de pe o stâncă abruptă, înaltă de vreo zece metri. Și în această imagine părea că merg în întâmpinarea cuiva. Zgomotul unui vehicul care venea din stânga m-a întrerupt brusc din reverie. M-am lăsat pe vine, în spatele unor tufișuri. Dinspre pădurea din stânga venea un jeep, care a traversat pajiștea și s-a îndreptat spre sud-est. Știam că paznicii rezervației interzisese prezența vehiculelor în această zonă, așa că pe mașină nu puteau fi decât însemnele lor. Spre surprinderea mea, pe jeep nu era inscripționat nimic. Când a ajuns la vreo cincisprezece metri de mine, vehiculul a oprit. Prin frunzișul din față, am putut distinge înăuntru o singură persoană, care, la rândul ei, observa zona cu un binoclu, așa că m-am făcut una cu pământul. Oare cine era individul?

Mașina a pornit din nou, dispărând rapid printre copaci. M-am întors și am rămas locului, ascultând dacă se mai aude bâzâitul acela bizar de mai înainte, dar nici de data asta nu am mai auzit nimic. Mi-a trecut prin minte să mă întorc în oraș și să caut o altă modalitate de a o găsi pe Charlene. Însă în adâncul sufletului știam că nu este posibil, că aceasta era singura cale. Am închis ochii și mi-am amintit din nou de ceea ce îmi spusese David în legătură cu menținerea intuițiilor, apoi am revăzut imaginea lacului și a cascadei. M-am ridicat și mi-am continuat drumul spre copacul cu ciori, încercând să păstrez în minte scena de mai înainte.

Deodată, am auzit țipătul strident al unei alte păsări. Îi puteam distinge cu greu forma, undeva, în stânga mea, departe de copac. Am mărit pasul, încercând pe cât posibil să păstrez pasărea în raza vizuală. Apariția ei a determinat parcă o creștere a energiei mele, chiar dacă la un moment dat pasărea a dispărut dincolo de orizont. Am continuat să merg încă vreo doi kilometri în direcția în care ea zburase, străbătând un șir de coline stâncoase. Ajuns în vârful celei de-a treia, am încremenit din nou când am auzit în depărtare alt sunet, ce părea să fie făcut de o apă curgătoare. De fapt era vorba de o *casadă*. Am coborât cu grijă versantul și am ajuns la un defileu adânc, având iarăși senzația de «déja vu». Am urcat apoi dealul următor și, dincolo de creasta lui, am văzut lacul și căderile de apă: erau mult mai frumoase decât îmi apăruseră mie în minte și se întindeau pe o suprafață mult mai mare. Numai lacul ocupa aproape un hectar, fiind cuibărit între bolovani uriași, iar apa lui – limpede precum cristalul – era de un albastru strălucitor în soarele după-amiezii. În dreapta și în stânga lacului erau o mulțime de stejari gigantici, înconjurați de arțari, arbori de cauciuc și sălcii.

În celălalt capăt al lacului se vedea o explozie de lichid alb, pulverizat, opac, spuma fiind cauzată de două cascade învolburate, care cădeau de pe o stâncă ce se înălța mult deasupra lacului. Mi-am dat seama că lacul nu alimenta nici o apă curgătoare. De aici, apa își urma cursul în tăcere, pe sub pământ, pentru a ieși la suprafață lângă copacul cu ciori, dând naștere astfel pârâului de acolo.

Pe când observam frumusețea aceluia loc, senzația de «déja vu» s-a amplificat. Sunetele, culorile, imaginea pe care o aveam în fața ochilor, totul mi se părea extrem de cunoscut. Era clar că mai fusesem în aceste locuri. Dar când?

Am coborât spre lac și am străbătut întreaga zonă: am gustat din apa lui, am mers la cascade pentru a mă lăsa atins de picăturile lor, m-am urcat pe bolovani aceia uriași și am atins copacii. Aș fi vrut să mă „scufund” și eu în acel loc, să fac parte din el. În cele din urmă, am grăbit pasul spre unul dintre bolovani aceia netezi, ce se înălțau la vreo șapte metri deasupra lacului și acolo am stat cu ochii închiși în soarele după-amiezii, simțindu-i razele care cădeau pe fața mea. În acel moment o altă senzație cunoscută mi-a străbătut corpul: sentimente de afecțiune și de considerație pe care nu le mai trăisem de luni de zile. De fapt, le uitasem cu totul, deși acum recunoșteam această manifestare a lor. Am deschis ochii și m-am întors rapid, știind exact pe cine voi vedea.